

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **P. V. C.**, nar.1981, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem D., zastoupený Mgr. Janem Klikem, advokátem, se sídlem 323 00 Plzeň, Karlovarská 130, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě ze dne 26.9.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 17.9.2012 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. září 2012 č.j. X se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jana Kliša náhradu nákladů řízení ve výši 7.200,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X.

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že řízení v této věci je upraveno soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb. v platném znění, dále jen *s.ř.s.*) a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce* a *žalovaný*.

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 26.9.2012 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17.9.2012 č.j. X, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 26.12.2011 č.j. X o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie (dále jen EU).

*Žalobce v žalobě uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí je nesprávné a ve svém důsledku nezákonné. Dopady rozhodnutí nepřiměřeně tvrdě dopadají na jeho soukromý a rodinný život; správní orgán podle jeho názoru nerespektoval ústavně zaručené právo na respektování soukromého a rodinného života, nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**) a další ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**). Dle něho je pravdou, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že pobýval v době kontroly dne 7.12.2011 nedlouho poté, co mu skončila platnost výjezdního příkazu, na území České republiky (dále jen **ČR**) bez platného dokladu opravňujícího pobyt na území, ovšem stále se snažil tento doklad získat za účelem získání podkladů pro podání mimořádného opravného prostředku proti dle jeho názoru nezákonnému rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Již před tímto datem, jak uváděl ve svém vyjádření před prvoinstančním správním orgánem, měl tehdy družku, dnes již manželku L. T. P. T., nar. 1986, s povolením k trvalému pobytu na území ČR (*manželství bylo uzavřeno 11.4.2012*), s níž žije ve společné domácnosti na společné adrese v D., kde mají společně pronajatý byt a prostředky k obživě získávají také společně, provozují pronajatou prodejnu na tržnici na F. Podstatnou okolností je dále fakt, že syn jeho manželky nezl. L. T., nar. 2005, se kterým žije též ve společné domácnosti, je státním občanem ČR, a on se podílí na jeho výchově a výživě. Až do uzavření manželství žil v družském poměru s družkou od narození dítěte v r. 2005, kdy před přestěhováním do D. bydleli a pracovali v C. Žalobce dále uvedl, že před prvoinstančním správním orgánem dne 7.12.2011 uváděl do protokolu, že má v ČR vietnamskou přítelkyni L. T. P. T., která má syna T.. Samozřejmě si neuvědomil a vinou zřejmě nepřesného tlumočení došlo k nesprávné záporné odpovědi na otázku, zda žije ve společné domácnosti s občanem EU a zda je rodinným příslušníkem občana ČR, když žije ve společné domácnosti se synem své manželky T. Správní orgán tyto pro rozhodnutí významné skutečnosti nijak dále neprovéřoval, ač se dle jeho názoru měl pokusit tyto rozpory v jeho vyjádření ještě před vydáním rozhodnutí odstranit; pokud o těchto skutečnostech nabídl důkazy až v odvolacím řízení, tak ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá. Na rozdíl od názoru správního orgánu a na základě výše uvedeného má žalobce za to, že nebyla dodržena proporcionalita mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem nad ochranou rodinného a soukromého života. Rozhodnutí správního orgánu není souladné s ustanoveními o právu na respektování rodinného a soukromého života Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod (dále jen **Úmluva**) vztahující se v tomto ohledu na všechny osoby pobývajících na území, a není ani v souladu s § 174a zákona. Žalobce má na území ČR vytvořen rodinný vztah, když zde legálně pobývá jeho manželka s trvalým pobytem na území, která má syna, občana ČR, na jehož výchově se významně podílí. Dále zde má i společné možnosti získávání obživy pro celou rodinu, v případě nuceného opuštění rodiny se pravděpodobně zbytek rodiny dostane do existenčních potíží s průvodní psychickou frustrací dítěte i manželky. Syna manželky si žalobce hodlá v brzké době osvojit. Žalobce uzavřel, že vždy poskytoval spolupráci orgánům ČR činným v této věci.*

Po doručení žaloby žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12.10.2012 uvedl, že přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byla správním orgánem I. stupně posuzována v souladu s § 174a zákona. Žalobce přicestoval na území ČR v

roce 2003 a až do roku 2006 pobýval na jejím území neoprávněně, neměl žádné vízum a ani cestovní doklad, jak uvedl v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. I přesto, že na území ČR pobývá již od roku 2003, neovládá český jazyk, správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo vedeno za přítomnosti tlumočnicka do jazyka vietnamského. Déle žalovaný popsal průběh celého řízení, vyjádřil se ke všem námitkám žalobce, které neuznal důvodnými a v podstatě zopakoval rozhodující skutečnosti uvedené níže v napadeném rozhodnutí ze dne 17.9.2012. Oznámení o možnosti seznámit se s podklady z 10.12.2011 bylo zmocněnému advokátovi doručeno dne 19.12.2011, ale žalobce této možnosti nevyužil. K námitce žalobce, že žije ve společné domácnosti s manželkou L. T. P. T., a to od roku 2005, kdy se jí narodil syn L. T., občan ČR, s nímž také žalobce sdílí společnou domácnost, a dále, že s manželkou mají společně pronajatou prodejnu na tržnici na F., odkud získávají prostředky k obživě, žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení doložil žalobce čestné prohlášení paní L. T. P. T. ze dne 9.1.2012 ohledně společného sdílení domácnosti žalobce s ní a jejím synem, smlouvu o pronájmu bytu ze dne 1.06.2011 a smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 1.1.2012. Žalobce byl v rámci oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 10.12.2011 řádně poučen o tom, že v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu nebude moci uplatňovat v odvolacím řízení nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy, a proto žalovaný nepřihlížel k výše uvedeným skutečnostem, které žalobce uvedl až v rámci odvolacího řízení, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 7.4.2011 č.j. 5 As 7/2011-48. K námitce ve věci nedodržení proporcionality mezi veřejným zájmem a vyhoštěním žalobce a zájmem nad ochranou rodinného života žalovaný konstatoval, že Úmluva deklaruje právo na respektování rodinného a soukromého života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal dle § 119a odst. 2 zákona přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nebylo žalovaným shledáno pochybení. Při rozhodování ve věci bylo vzato v úvahu dosavadní prokázané protiprávní jednání žalobce, délka jeho pobytu na území ČR, věk, zdravotní stav, jeho rodinné a ekonomické poměry na jejím území, společenská a kulturní integrace v ČR a intenzita vazeb v zemi původu. Žalobce celkem pobývá na území ČR přibližně po dobu osmi let, český jazyk neovládá; jak sám uvedl, jeho zdravotní stav je dobrý a jeho rodina žije mimo území ČR. Během správního řízení vedeného před správním orgánem I. stupně nebyly zjištěny a ani ze strany žalobce nebyly uplatněny žádné jiné důvody, pro které by ve vztahu k jeho vazbám na území ČR nebylo možné, z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, vydat napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí byla ze strany správního orgánu I. stupně posuzována a zkoumána v rozsahu § 174a zákona, přičemž žalobce je osobou, která svým výše uvedeným protiprávním jednáním porušovala zákony ČR, když pobýval na území ČR od roku 2003 do roku 2006 neoprávněně. V roce 2006 mu byl povolen trvalý pobyt, ale jak se mu podařilo získat povolení k trvalému pobytu, neví; od května do července roku 2009 byl zavřený ve věznici v Ostrově za řízení automobilu bez řidičského oprávnění a maření výkonu úředního rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že dne 3.8.2011 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí č.j.: X, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR na základě zjištění, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na jejím území účelově

prohlášeným souhlasem o určení otcovství k nezletilému občanu ČR. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území a cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Žalovaný po zhodnocení zjištěných skutečností neshledal v této věci splnění podmínek požadovaných v § 119a odst. 2 zákona a též konstatoval, že skutečnost o uzavření manželství mezi žalobcem a paní L. T. P., nar. 1986, nebyla žalobcem žádným způsobem v rámci odvolacího řízení doložena a nebyla potvrzena ani lustrací v informačním systému cizinců, ač dle § 103 písm. e) zákona je cizinec povinen hlásit změnu osobního stavu orgánu, který mu vydal doklad opravňující k pobytu, a to do 3 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala, a jde-li o občana EU nebo jeho rodinného příslušníka, ve lhůtě do 15 pracovních dnů. K další námitce bylo uvedeno, že žalobci byl protokol o vyjádření účastníka správního řízení přetlumočen do jazyka vietnamského, přečten a jako správný jej žalobce za přítomnosti tlumočnicka stvrdil svým podpisem. K námitce, že § 82 odst. 4 správního řádu na řízení vedená z moci úřední a na základě kterých má být uložena povinnost, nedopadá, žalovaný uvedl, že nepřihlížel ke skutečnostem uvedenými žalobcem až v rámci odvolacího řízení, jelikož žalobce byl v rámci oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 10.12.2011 řádně poučen o tom, že v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu nebude moci uplatňovat v odvolacím řízení nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy. Vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy argumenty, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí, odkázal žalovaný na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval replikou ze dne 6.11.2012, ve které mimo jiné uvedl, že dne 2.10.2012 se jim s manželkou narodilo společné dítě K. H. P. L. Dále namítal, že správní orgán I. stupně poté co žalobce ve svém vyjádření uvedl, že žije s družkou (dnes již manželkou) s trvalým pobytem v ČR, se tímto tvrzením v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu nijak nezabýval a nijak jej neprověřoval. Jestliže by správní orgán I. stupně tuto skutečnost podrobně prověřil i s využitím dalších důkazních prostředků, došel by ke skutkovým zjištěním, která žalobce uplatňoval v odvolacím řízení. Žalobce dále s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7.4.2011 sp.zn. 5 As 7/2011 uvedl, že zásada koncentrace řízení na tuto věc nedopadá a také namítal, že v řízení o správním vyhoštění před správním orgánem I. stupně nebyl zastoupen, plná moc byla udělena až k sepisu odvolání ze dne 30.12.2011; předchozí plná moc se vztahovala na správní řízení ve věci zrušení dlouhodobého pobytu, oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ze dne 10.12.2011 bylo tudíž zasláno zmocněnci, který žalobce zastupoval v jiné věci.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

- *Žalobce byl dne 7.12.2011 Celním úřadem Cheb, resp. Policií ČR kontrolován v C. jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Volkswagem Passat, RZ: X, přičemž kontrolou jeho cestovního dokladu (cestovní pas Vietnamské socialistické republiky č. X) bylo zjištěno, že mu byl vyznačen výjezdní příkaz č. X s dobou platnosti od 3.11.2011 do 2.12.2011. Další záznam, který by žalobce opravňoval k pobytu na území České republiky, v jeho cestovním dokladu vyznačen nebyl. Žalobce současně nebyl schopen předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že jeho pobyt na území České republiky je v souladu se zákonem o pobytu cizinců a tudíž oprávněný.*

- *Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 3.8.2011 č.j. X* byl žalobci dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušen trvalý pobyt, neboť se dopustil obcházení předmětného zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že se účelově nechal zapsat jako otec do rodného listu nezletilého Z. K.

- *Oznámením ze dne 7.12.2011 č.j. X Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie*, oznámila žalobci zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, neboť pobývá na území ČR bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu není oprávněn. Žalobce do protokolu ze dne 7.12.2011 o vyjádření účastníka správního řízení po poučení o svých právech a konstatování správního orgánu, že ve věci vychází ze zjištění, že kontrolou jeho cestovního pasu bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu ani jiný úřední záznam opravňující žalobce k pobytu na území ČR, současně není žalobce schopen předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že jeho pobyt na území ČR je oprávněný, že Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 3.8.2011 pod č.j. OAM-48-10/ZR-2011 rozhodnutí o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu na území ČR, rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.9.2011 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona je z těchto důvodů možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky. Uvedl, že na území ČR pobývá asi od počátku roku 2003, snažil se zde najít lepší místo k životu, jak se dostal na území ČR, si nepamatuje, prostě na letišti vystoupil z letadla, kde jej naložili do auta a odvezli do Chebu. Od roku 2003 do roku 2006 pobýval v ČR neoprávněně, neměl žádné vízum ani cestovní doklad. Pracoval převážně v C. jako brigádník na tržnici D., občas jel do B. hledat nějakou práci. V roce 2006 získal povolení k trvalému pobytu, z jakých důvodů neví; od roku 2006 do současnosti se zdržuje střídavě v C. a D. Od května do července 2009 byl ve Věznici v Ostrově za řízení auta bez řidičského oprávnění a maření výkonu úředního rozhodnutí. Od února do května tohoto roku byl doma ve Vietnamu. Na doplňující otázky mimo jiné odpověděl, že je svobodný, není manželem občana EU, Islandu, Lichtenštejnska, Norska ani Švýcarska a není rodičem takového občana mladšího 21 let, není ani nezaopatřeným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii takového občana či příbuzný manžela takového občana. Ve společné domácnosti s občanem z uvedených států nežije, není ze zdravotních důvodů odkázán na péči občana z uvedených států, jeho zdravotní stav je dobrý, nemá zdravotní potíže, cítí se zcela zdravý a v dobré kondici. Na otázku, zda je rodinným příslušníkem státního občana ČR, uvedl, že odpovídat nebude; nemá rodinné příslušníky, kteří mají v ČR povolen trvalý pobyt, jeho rodina žije mimo území ČR – ve Vietnamu, ale v ČR má vietnamskou přítelkyni L. T. P. T., nar. 1986, která má syna T.; spolu žádné děti nemají; přítelkyně je hlášena k pobytu v C., ale bydlí v D.

- *Dle stanoviska Ministerstva vnitra ČR podle § 120a zákona o pobytu cizinců ze dne 8.12.2011* je vycestování žalobce možné.

- Byla provedena lustrace osoby jménem Le, nar. 21.12.1986.

- *Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 26.12.2011 č.j. X* bylo dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, a to 6 měsíců s tím, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto podle § 120a zákona o pobytu cizinců, že se na žalobce

nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 téhož zákona. V obsáhlém odůvodnění správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že od okamžiku, kdy žalobce v roce 2003 vstoupil na území ČR, do 16.10.2006 se v ČR zdržoval neoprávněně bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. V období od 16.10.2006 do 19.9.2011 pobýval na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Dne 3.8.2011 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky pod č.j. X rozhodnutí, kterým žalobci dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušilo povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodu obcházení tohoto zákona s cílem získat oprávnění k trvalému pobytu účelově prohlášeným souhlasem o určení otcovství. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci dne 19.9.2011. Dne 3.11.2011 byl žalobci zdejší součástí Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje udělen výjezdní příkaz č. X, s dobou platnosti od 3.11. do 2.12.2011, který žalobce opravňoval k pobytu na území ČR v délce 30 dnů a k vycestování z území. Přestože bylo povolení žalobce k trvalému pobytu na území pravomocně zrušeno a byl mu udělen výjezdní příkaz na dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území, žalobce území ČR neopustil a nadále zde pobýval neoprávněně bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Od 2.12.2011, kdy byl povinen z území ČR vycestovat, se zde zdržuje vědomě neoprávněně. Posouzením všech zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce svým výše uvedeným jednáním naplnil podmínky správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, dle kterého „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“. Správní orgán I. stupně rovněž posuzoval, zda vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeným způsobem zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2, § 174a zákona) s tím, že nejprve obecně uvedl, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života a státní orgán může zasahovat do výkonu práva na soukromý a rodinný život cizince zejména v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práva svobod jiných. Správní vyhoštění je specifickým nástrojem pro kontrolu migrace a přistěhovalectví, pro kontrolu pobytu cizinců a plnění zákonných povinností cizinci na území. Smyslem a účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je zájem státu na tom, aby na jeho území nevnikaly a nepobývaly nežádoucí osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost, veřejný pořádek či veřejné zdraví. Dále správní orgán vyložil pojem rodinný život (= skutečné a fungující vztahy mezi příbuznými či blízkými osobami) a soukromý život (= širší aspekty života jednotlivce než pouze rodinný život, nejen vnitřní život jednotlivce, ale také právo osoby na formování a rozvoj vztahu s jinými osobami a také vztahu pracovních a obchodních; zahrnuje široký okruh osobního života individua, vedle sexuálních vztahů také právo na rozvoj vlastní osobnosti a široce chápané sociální styky s ostatními, ale také právo na ochranu fyzické a morální integrity každého) a uvedl, že ve prospěch práva cizince na respektování rodinného a soukromého života mohou svědčit kromě délky pobytu na území zejména skutečnosti bezprostředně se týkající či jinak spjaté s jeho věkem, zdravotním stavem, existencí rodinných a ekonomických vazeb na území, a dále také skutečnosti týkající se jeho společenské a kulturní integrace na území a intenzity vazeb v zemi původu. Za významnou lze v této souvislosti považovat i znalost českého jazyka nebo v opačném případě znalost či neznalost jazyka země původu. Přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života

cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný zájem představuje ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území ČR. Správní orgán I. stupně poté konstatoval, že žalobce na území ČR pobývá přibližně po dobu 8 let, český jazyk neovládá, celé správní řízení muselo být vedeno za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského, zdravotní stav charakterizoval žalobce jako dobrý, rodinné poměry na území ČR nemá, ale má zde vietnamskou přítelkyni L. T. P. T., která má syna T. a bydlí v D., což však nelze vyhodnotit jako okolnost bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona; jeho rodina žije mimo území ČR. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny a ani žalobce neuplatnil žádné jiné důvody, pro které by ve vztahu k vazbám žalobce na území ČR bylo možné považovat vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. S ohledem na možný stupeň integrace žalobce a naopak možnost zpětné integrace v zemi původu, nelze vyloučit reálnou možnost návratu žalobce do země původu, kam jej mohou bezesporu následovat i přítelkyně se synem. Vzhledem k závažnosti a povaze protiprávního jednání žalobce a s přihlédnutím k důvodům, které vedly ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu na území, není rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženo do soukromého nebo rodinného života žalobce. V rozhodnutí je proporcionálna mezi negativními dopady na práva, svobody a zájmy žalobce a sledovaným účelem. Osobní zájmy žalobce na ochraně soukromého nebo rodinného života na území ČR nemohou v žádném případě převážit zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem cizince, který se v minulosti dopustil imigračního podvodu a který se opakovaně dostává do konfliktu se zákonem. Řízení o správním vyhoštění vyvolal žalobce porušením své právní povinnosti a musí strpět jeho přiměřené negativní právní důsledky a správní následky.

- Proti shora uvedenému rozhodnutí *podal žalobce odvolání*, ve kterém uvedl, že je skutečností, že dne 7.12.2011 pobýval na území ČR bez jakéhokoli úředního záznamu, který jej zde opravňoval k pobytu, když platnost výjezdního příkazu č. X uplynula dne 2.12.2011. Proti rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu nemohl uplatnit řádné opravné prostředky, neboť o zahájení správního řízení a jeho průběhu nebyl informován, protože se od počátku roku 2011 zdržoval ve Vietnamu, předmětné rozhodnutí mu tak bylo doručeno až po nabytí právní moci. Hodlá však uplatnit opravné prostředky mimořádné, což je jeden z důvodů, proč neopustil území ČR ve lhůtě podle výjezdního příkazu, a tato skutečnost by měla být vzata v úvahu pro stanovení doby k vycestování z ČR. Žalobce dále namítal, že rozhodnutím o správním vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života nejen jeho, ale i jeho družky L. T. P. T., která má v ČR povolen trvalý pobyt, a především jejího syna T., nar. 2005, státního občana ČR, a to nejen z hlediska citových vazeb na něj, ale hlavně i z hlediska výrazného snížení možnosti zajištění jeho potřeb s negativním vlivem na jeho komplexní výchovné prostředí jako nezletilého dítěte. Nelze vyžadovat po družce a jejím synovi, aby jej následovali do Vietnamu, jak je zmíněno v rozhodnutí. S družkou žije ve společné domácnosti v ČR od roku 2005, mají společně pronajatý byt a prostředky na obživu získávají společně z provozu pronajaté tržnice na F. Ve společné domácnosti s nimi žije i nezletilý syn jeho družky, T., na jehož výchově a výživě se žalobce podílí. Se svojí družkou se žalobce hodlá v nejbližší době oženit. Na území ČR se žalobce zdržuje více než osm let, má zde vytvořeny další pracovní a společenské vazby, na rozdíl od země svého původu –

Vietnamu, kde v dnešní době nemá žádné zázemí. Během svého pobytu v ČR žalobce dle jeho názoru nepředstavoval pro hostitelskou zemi žádné nebezpečí pro její bezpečnost, veřejný pořádek či veřejné zdraví. Žalobce proto navrhl, aby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. K odvolání připojil kopii části cestovního pasu paní L. T. P. T., a T. L.

- *Žalovaný rozhodnutím ze dne 17.9.2012 č.j. X odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.* V odůvodnění rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že postup v řízení o správním vyhoštění byl posouzen jako správný a odpovídající po právní i skutkové stránce stavu věci. K námitce účastníka řízení ve věci nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života a osob, se kterými sdílí společnou domácnost, žalovaný mj. uvedl, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje právo na respektování rodinného a soukromého života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Žalovaný zastává názor, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, nebylo žalovaným shledáno pochybení. Žalobce sice na území ČR pobývá více než 8 let, avšak od roku 2003 do roku 2006 zde pobýval neoprávněně, neměl žádné vízum a ani cestovní doklad. V roce 2006 získal za pomoci vietnamského zprostředkovatele povolení k trvalému pobytu, ale neví, jakým způsobem splnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu a ani jaký byl důvod tohoto povolení. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci dne 19.09.2011 pravomocně zrušeno, jelikož bylo prokázáno, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území ČR, a to účelově prohlášeným souhlasem o určení otcovství k nezletilému občanu ČR. Dne 3.11.2011 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 2.12.2011, který žalobce nerespektoval, a od 3.12.2011 pobýval na území ČR až do 7.12.2011 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce oprávněně pobýval na území ČR pouze od října roku 2006, kdy mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, do 2.12.2011, kdy mu uplynula doba platnosti výjezdního příkazu vystaveného na základě zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce v rámci správního řízení vedeného před správním orgánem I. stupně neuváděl, že by měl na území ČR nějaké pracovní či společenské vazby. K námitce žalobce, že žije ve společné domácnosti s družkou L. T. P. T., a jejím synem L.T., občanem ČR, a s družkou mají společně pronajatou prodejnu na tržnici na F., odkud získávají prostředky k obživě, žalovaný uvedl, že žalobce byl v rámci oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 10.12.2011 řádně poučen o tom, že v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu nebude moci uplatňovat v odvolacím řízení nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy, a na základě této skutečnosti žalovaný nepřihlížel k výše uvedeným skutečnostem, které účastník řízení uvedl až v rámci odvolacího řízení s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7.4.2011 č.j. 5 As 7/2011-48.

- Ve správním spisu je rovněž založeno čestné prohlášení družky žalobce, smlouva o pronájmu bytu a smlouva o nájmu nebytových prostor.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Povinností soudu bylo podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumat napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

Vzhledem k tomu, že soud ze strany žalovaného shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonného rozhodnutí o věci samé, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o věci samé bez jednání.

V dané věci se jedná o problematiku správního vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, dle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*

Podle § 119a odst. 2 zákona *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Podle § 174a zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Žalobce v žalobě nespornuje naplnění důvodu pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, nicméně tvrdí, že dopady napadeného rozhodnutí nepřiměřeně tvrdě zasahují do jeho soukromého a rodinného života, rozhodnutí není v tomto směru souladné s Úmluvou a žalovaný nesprávně aplikoval § 174a zákona. Toto své tvrzení odůvodnil společným soužitím (od roku 2005) se svojí družkou L. T. P. T., dnes již manželkou (sňatek byl uzavřen dne 11.4.2012), a jejím nezletilým synem T., nar. 2005; družka žalobce má povolený trvalý pobyt na území ČR a její syn T. je státním občanem ČR.

Žalobce dále uvedl, že skutečnost, že má v ČR vietnamskou přítelkyni L. T. P. T., která má syna T., uváděl již dne 7.12.2011 do protokolu před správním orgánem I. stupně a neuvědomil si, že zřejmě vinou nepřesného tlumočení došlo k nesprávné záporné odpovědi na otázku, zda žije ve společné domácnosti s občanem EU a zda je rodinným příslušníkem občana ČR, neboť žije ve společné domácnosti se synem své manželky. Správní orgán tyto pro rozhodnutí významné skutečnosti nijak dále neprověřoval, ač se podle žalobce měl tyto rozpory v jeho vyjádření pokusit odstranit. Předně je třeba k tomuto uvést, že žalobce před správním orgánem I. stupně za přítomnosti tlumočníka pro jazyk vietnamský na otázky, zda je manželem/nezaopatřeným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela/žije ve společné domácnosti s/je ze zdravotních důvodů odkázán na osobní péči občana EU, Islandu, Lichtenštejnska, Norska nebo Švýcarska odpověděl vždy negativně. K otázce, zda je rodinným příslušníkem státního občana ČR, uvedl, že na tuto otázku nebude odpovídat. Je svobodný, v ČR nemá rodinné příslušníky, kteří by zde měli povolen trvalý pobyt, jeho rodina žije mimo území ČR. V ČR má vietnamskou přítelkyni L. T. P. T., která má syna T.; spolu žádné děti nemají. Soud v této výpovědi žádné rozpory, které by bylo třeba odstraňovat, neshledal. Stran tvrzeného nesprávného tlumočení negativní odpovědi žalobce k otázce, 1) zda žalobce žije ve společné domácnosti s občanem EU a 2) zda je rodinným

příslušníkem občana ČR, soud konstatuje, že žalobce záporně odpověděl jen na první otázku, k druhé otázce uvedl, že na tuto nebude odpovídat. Nicméně obě „odpovědi“, stejně tak jako zbývající část své výpovědi, učinil za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského, přičemž protokol o svém vyjádření jako správný podepsal, a to včetně prohlášení, že nežádá žádných oprav, provedení změn ani doplnění. Na podporu tvrzení o nesprávném tlumočení nenabídl žalobce žádné důkazy a ani ze spisu nevyplývá nic, na základě čeho by bylo možno posoudit tuto námitku žalobce jako důvodnou. Odpověděl-li na předmětné otázky žalobce nesprávně, jde tato okolnost k jeho tíži a správnímu orgánu I. stupně nelze vyčítat, že z těchto odpovědí při rozhodování vycházel.

Žalobce teprve až v odůvodnění svého odvolání rozšířil své vyjádření ohledně svých osobních poměrů, když přítelkyni nově označil jako družku, se kterou se hodlá v nejbližší době oženit, a uvedl, že spolu žijí na území ČR ve společné domácnosti, prostředky na obživu získávají společně a společně se podílejí na výchově jejího nezletilého syna T., státního občana ČR.

Žalovaný se touto námitkou s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu (*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*) nezabýval, neboť dle jeho názoru se jedná o novou skutečnost, kterou žalobce mohl uplatnit již před správním orgánem I. stupně. Žalovaný na podporu své argumentace odkázal na rozsudek NSS ze dne 7.4.2011 č.j. 5 As 7/2011-48.

Předmětný rozsudek NSS publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2412/2011, se skutečně zabývá otázkou aplikace § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k řízení o správním vyhoštění cizince, nicméně závěry tohoto rozsudku jsou naprosto opačné, než jak se domnívá žalovaný. NSS totiž mimo jiné uvedl následující (zvýraznění doplněno – pozn. soudu): „*Stávající právní úprava správního řízení obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, sice na rozdíl od předchozí úpravy (zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení) klade stran uplatňovaných skutečností a tvrzených důkazů důraz na řízení před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení připouští jen zcela výjimečně. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu posiluje tzv. koncentraci řízení tím, že účastníkovi řízení neumožňuje uplatňovat v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve, tedy v řízení v prvním stupni. Nemožnost uvádět v odvolání tzv. nova je výrazem tzv. neúplné apelace, jíž je stávající úprava správního řízení ovládána. Toto zákonné řešení se z povahy věci jeví plně opodstatněné přinejmenším tam, kde se jedná o řízení o žádosti účastníka řízení, který si ve svém vlastním zájmu musí řádně a včas nejen zjistit, ale také zajistit vše potřebné, co pro vyhovění žádosti účastníka předepisuje zákonná úprava. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu však nelze interpretovat a aplikovat izolovaně od ostatních ustanovení správního řádu, zejména potom základních zásad. Ustanovení § 82 odst. 4 se snaží vyvažovat právo účastníků řízení vyplývající z ustanovení § 36 odst. 1, tzn. navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů. Aplikace tohoto ustanovení správního řádu má svá úskalí spočívající v tom, že správní orgán by měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž však při odmítnutí dodatečných důkazů a popření nových skutečností*

*nemusí dojít. Z toho také plyne, že ustanovení § 82 odst. 4 prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. **Rozhodnutí o správním vyhoštění je nepochybně rozhodnutím o uložení povinnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu. Cizinec je povinen opustit území ČR a je mu zakázáno po vymezenou dobu se na její území navrátit. Proto nelze koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 použít.** Podle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. V § 93 odst. 1 téhož zákona pak platí, že není-li v hlavě VIII druhé části stanoveno jinak, použijí se pro řízení o odvolání obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části, tzn. i ustanovení § 36 odst. 1. **Pro odvolací řízení by to znamenalo, že jsou jeho účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu odvolacího řízení až do vydání rozhodnutí o odvolání.**“*

Žalovaný se tedy měl zabývat námitkou žalobce týkající se společného soužití se svojí družkou a jejím nezl. synem, státním občanem ČR. Pokud tuto námitku odmítl s odkazem na koncentraci řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonného rozhodnutí o věci samé.

K žalobnímu bodu týkajícímu se zastoupení žalobce ve správním řízení a oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí soud nepřihlížel, neboť tyto námitky byly vzneseny až v replice žalobce ze dne 6.11.2012, tedy po lhůtě umožňující rozšířit žalobu o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že se žalovaný dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce dosáhl v řízení před soudem plného procesního úspěchu (napadené rozhodnutí bylo zrušeno), a tak má v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalovanému právo na náhradu

nákladů řízení, které mu vznikly poskytnutím právní služby advokátem Mgr. Klikem [náklady řízení spočívají ve 3 úkonech právní služby po 2.100,-Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika), 3 režijních paušálů po 300,-Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a/, d/, § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady řízení jsou tedy představovány odměnou advokáta v celkové výši 6.300,-Kč + jeho režijními paušály v celkové výši 900 Kč. Žalobce má tak právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 7.200,-Kč (*výrok II. rozsudku*). Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění stanovil s přihlédnutím k § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem*

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně